

Antidogma - Obama pirruszi gy?zelme II. rész

2013 január 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Obama és kormányzata az ún. smart power (fegyveres diplomácia és közvetett háborúk) keretében agresszív konfrontációs politikát folytat világszerte.

Szíriában az Egyesült Államok, valamint európai és arab szövetségesei külföldi intervenciós er?ket támogatnak, miközben a mainstream média a nyilvánvaló tények ellenére polgárháborúról beszél.

Ez a konfliktus az Iránt fenyeget? csapások nyitányának tekinthet?, az iszlám köztársaság ellen bevezetett nemzetközi gazdasági és pénzügyi retorziók pedig valójában a nyugati hatalmi diktátum egyértelm? megnyilvánulásai.

Másrészt er?södik a konfrontációs stratégia Oroszországgal és Kínával is, többek között az USA által Kelet-Európába és a Balti-tengerre telepítend? provokatív „rakétavédelmi” pajzs, illetve a Tajvan státusza körüli állandó feszültség kontextusában a Kínai-tengeren végrehajtott demonstratív jelleg? flottafelvonulás révén.

A kép teljességéhez az is hozzátartozik, hogy az Egyesült Államok 44. elnökeként Obama bizonyos szempontból már bizonyított, amikor közpénzekb?l fedezte a Wall Street-i pénzintézetek spekulatív szerencsejáték-adósságát. Ráadásul töretlen akaratot mutat a szexuális kisebbségekkel kapcsolatos jogok ideológiai pestisének terjesztésére. Mivel ezek egyébként az emberi jogok corpusából sui generis következnek, ebb?l az aspektusból akár logikusnak is mondható, hogy Obama – „rossz szelleme”, Clintonné ösztökélésére – mindenképpen társadalmi normaként és követend? erkölcsi elvként akarja elfogadtatni a korlátlan szexuális felszabadítás (vagyis a teljes nemi szabadosság) „jogát” nemcsak Amerikával és az együgy? Európával, hanem a harmadik világgal is, amelyet az amerikai és európai segélyek megvonásával fenyegetnek, ha netán vonakodna attól, hogy troglodita erkölcseit a progresszív nyugati minta szerint liberalizálja.

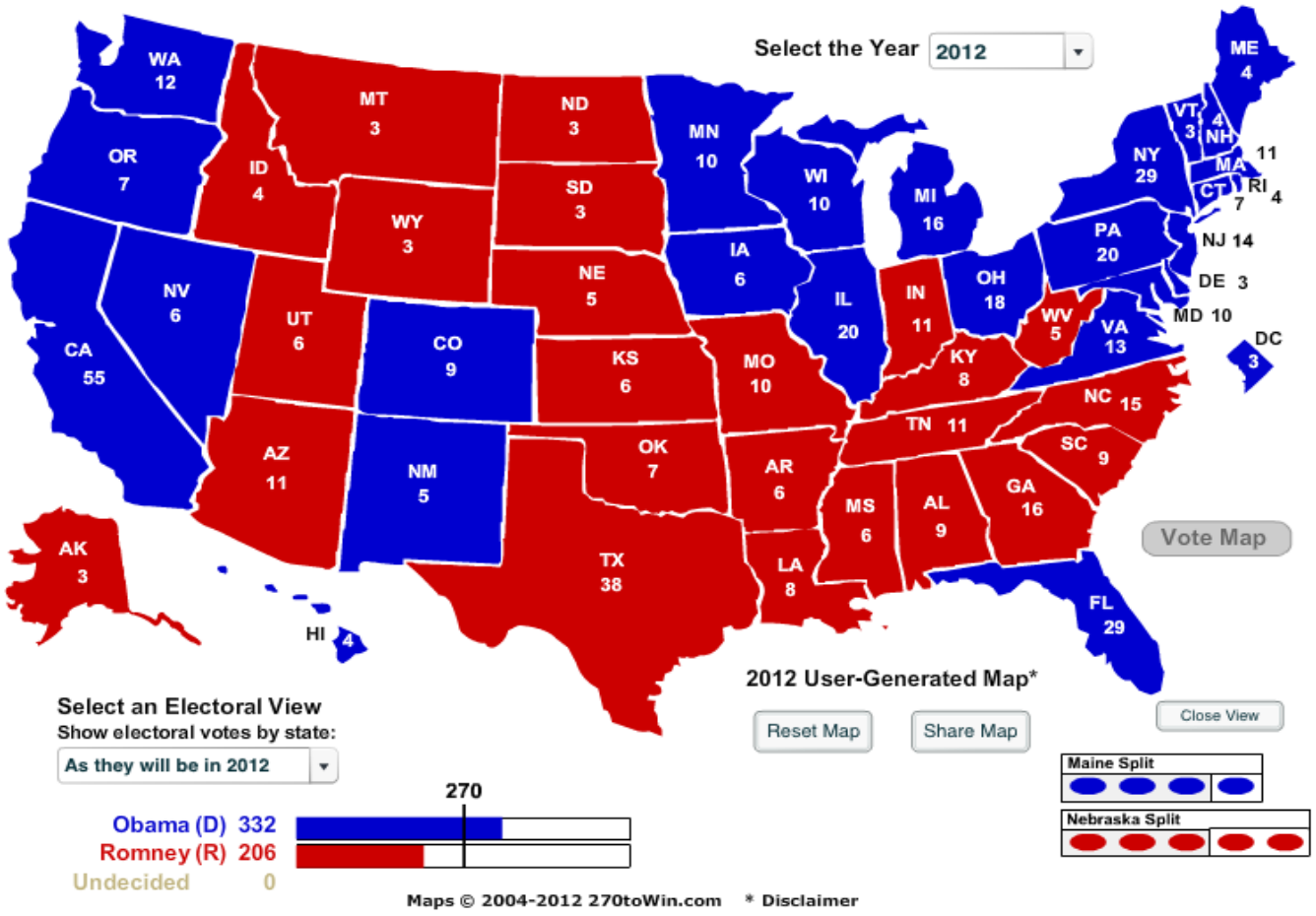
Már csak az van hátra, hogy ezek a politikailag rövidesen domináns helyzetbe kerül? leszbikus, homo-, bi- és transzszexuális (LGBT) kisebbségek a maguk részér?l kier?szakolják azt a logikát, amelynek már jól látszanak a kontúrjai (az organikus család vége, a mesterséges megtermékenyítés diadala, általános szexuális polimorfizmus stb.).

Kétségtelenül bevált módszer az utódnemzés ellen?rzésére, legalábbis ami a (tengerentúli terminológiával élve) „kaukázusi típust”, vagyis a fehér emberiséget illeti, amely 1900-ban még a világ népességének húsz százalékát adta, 2050-re viszont már csak alig öt százalékát fogja alkotni. Itt tehát egy új típusú ideológiai imperializmusról van szó, amely alapvet?en sokkal kártékonyabb, mint az egykori fehér kolonializmus volt. Obama tehát egy olyan

ideológiai pestis terjeszt?je, amely az egyént és az állami Molochot elválasztó utolsó „köztes testület”, a hagyományos család lerombolásával elkerülhetetlenül a társadalmak atomizálódásához vezet, „szabadon” hagyva az egyént, megszabadítva ?t – az összes totalitárius ideológia és vallás által egyébként egyformán – gy?lölt vérségi kötelékeit?l (kommunista „új ember” és keresztény „ökumenikus család”, vö. Lk 14, 26), egyedül, kiszakítottan és teljesen védtelenül az egyre távolabbi, személytelenebb és zsarnokibb egyetemes állammal szemben, a „solve et coagula” (feloszlatni és tömegesíteni) antik receptje szerint.

Obamára hárul egy sajátos és hovatovább nemzetbiztonsági kockázatot jelent? amerikai népbetegség visszaszorítása is. Az elhízásról van szó, amely mindenütt terjed a világon, az Egyesült Államokban azonban valósággal nemzeti csapásnak számít. 1995-ben még egyetlen amerikai tagállamban sem haladta meg az elhízottak aránya a lakosság 20 százalékát, ma egy kivételével az összesben meghaladja. Jelenleg az amerikai feln?ttek 68,8 százaléka elhízott vagy túlsúlyos, és ugyanez vonatkozik minden második gyerekre vagy fiatalra. Az amerikaiak alig 5 (!) százaléka dicsekedhet azzal, hogy jó állapotban van a kardiovaszkuláris rendszere, olyannyira, hogy az amerikai egészségügyi kiadások több mint egyötödét manapság a kóros elhízás kezelése emészti fel. Néhány éven belül ez az összeg meghaladhatja az évi ezermilliárd dollárt, ami jóval felülmúlja a világon messze legmagasabbnak számító (2013-ban 525 milliárd dolláros) amerikai katonai büdzsét.

Már most látszik, hogy 2020-ban az amerikai feln?ttek háromnegyede (a férfiak 83, a n?k 72 százaléka) túlsúlyos lesz, és nagy többségük (a férfiak 77, a n?k 53 százaléka) cukorbetegségt?l vagy prediabetikus panaszoktól fog szenvedni. Ez a jelenség az orvosi és anyagi következményeken túl az USA katonai kapacitására is súlyos hatással lesz, kövér katonákat ugyanis nyilvánvalóan nem lehet a frontra küldeni. Végül pedig er?sen kérdéses, hogy Obama képes lesz-e megbirkózni az USA kolosszális adósságának a problémájával, amely mára fejenként 200 ezer dollárnyi terhet ró minden amerikaira, ráadásul azzal szembesülve, hogy jelenleg az aktív népesség 18 százaléka munkanélküli.

Neki is a rendelkezésére áll persze az amerikai elnökök utóbbi két évtizedben gyakran alkalmazott „csodamódszere”, a fedezet nélküli extenzív pénzkibocsátás (más szóval pénzhamisítás), de a dolog természetéb?l következ?en egyre csökken? hatékonysággal. Alternatív megoldás pedig nem lesz, amíg nem tör ki forradalom a pénzvilágon belül, aminek viszont elég csekély a valószín?sége. Ben Shalom Bernanke vagy

valamelyik hitsorsosa továbbra is a Fed élén fog trónolni, és minden marad a régiben – ebben a made in Manhattan „legjobb világban”. Egészen a végs? krízisig, ami fölött az amerikai politikai garnitúrának – demokratának és republikánusnak en bloc – többé már nem lesz semmiféle hatalma. Ténylegesen ugyanis csupán kozmetikai különbségek vannak a demokrata és a republikánus frakció között, az el?bbi képviselve az ipari monopolkapitalistákat, a komprádor szakszervezeti bürokráciát és a különböz? etnikai kisebbségeket, az utóbbi pedig a texasi olajmágnásokat, a Wall Street-i bankárokat és a Bibliaövezet hisztérikus szektáit, miközben a b?nbandák és a maffiózók egyformán beépültek mindkét formációba. Elvégre Amerika a korlátlan lehet?ségek hazája. E tekintetben is.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló